

ארמון של תורה על שתי חביות

הסיפור המפלא על רבי אריה ליב הלר,
בעל "קצות החשן"

העירה הקפואה רוזניאטוב

לפני יותר ממאתים שנה,
באירופה הרחוקה.
בחוץ משתוללת רוח חזקה.
שלג קפוא מכסה את הגגות,
והבץ הפך לקרח מסוכן.
כולם מסתוגרים בבתים
ומתחממים מול התנור...
כלם חוץ מאדם אחד.

בֵּית עֵלֹב מִבַּחוּץ, מִלֹּא אֹר מִבִּפְנִים

זהו ביתו של רבה של העירה
– הגאון רבי אריה ליב הלר.
בבית אין כסאות, אין ארונות
עץ, ואין אפילו פרוטטה
לקנות עצים להסקה.
הקוֹר חדר אל תוך העצמות,
אך הרב היה מלא בשמחה
של מצווה.

הַאַרְמוֹן הַסּוּדִי שֶׁל הָרֵב

מִי שֶׁעָבַר בַּחוּץ, שָׁמַע קוֹל לַמּוֹד מִתּוֹק מִדְּבַשׁ.

הַגּוֹף הָרְגִישׁ עֲנִי וְקָר...

...אֲךָ הַנִּשְׁמָה חִיתָה בְּתוֹךְ אַרְמוֹן שֶׁל תּוֹרָה!
רִבִּי אַרְיָה לֵיב דְּבִק בֵּה' וְלֹא הָרְגִישׁ רַעַב כָּלֹל.

...אֲךָ הַנִּשְׁמָה חִייתָה בְּתוֹךְ אַרְמוֹן שֶׁל תּוֹרָה!
רִבִּי אַרְיָה לֵיב דְּבִק בֵּה' וְלֹא הָרְגִישׁ רַעַב כָּלֹל.

ניצוץ של חדושי חדושי תורה

מתוך הלמוד העמק, מ' מחו
האיר בחדושי תורה מדהימים.
ספרות של אמת אורו בשכלו.
'אני מכרח לכתב את
הדברים ולזכות את רבים!
חשב הרב.
אבל כיצד יכתב? הרי אין
לו שלחן כלל!

אֲדָרִיכָלוֹת שֶׁל קִדְשָׁה: אֵיךְ בּוֹנִים שִׁלְחָן?

מִי נִשְׁיֵן לּוֹ אֵשׁ שֶׁל תּוֹרָה בִּלְבָב – לֹא מִתֵּיאַשׁ!
הָרַב יֵצֵא לְשִׁלְג, אָסַף שְׁתֵּי חֲבִיּוֹת רִיקוֹת וְקָרַשׁ עֵץ מְחוֹסֶפֶס.
'בְּרוּךְ ה'!!' שִׂמַּח הָרַב, 'עֲכָשׂוּ יֵשׁ לִי שִׁלְחָן מְכֻבָּד'.

The Illuminated Winter Manuscript

כֹּתֵב מִתּוֹךְ שְׂמִיחָה עֲצוּמָה

הוא פרש את הדפים הריקים על
חביות העץ. הוא טבל את הנוצה
הנוצה בקסת הדיו וכתב אות
באות את ספרו הענק. החדר
העלוב התמלא ב באור גדול,
בקדושה ובהודיה.

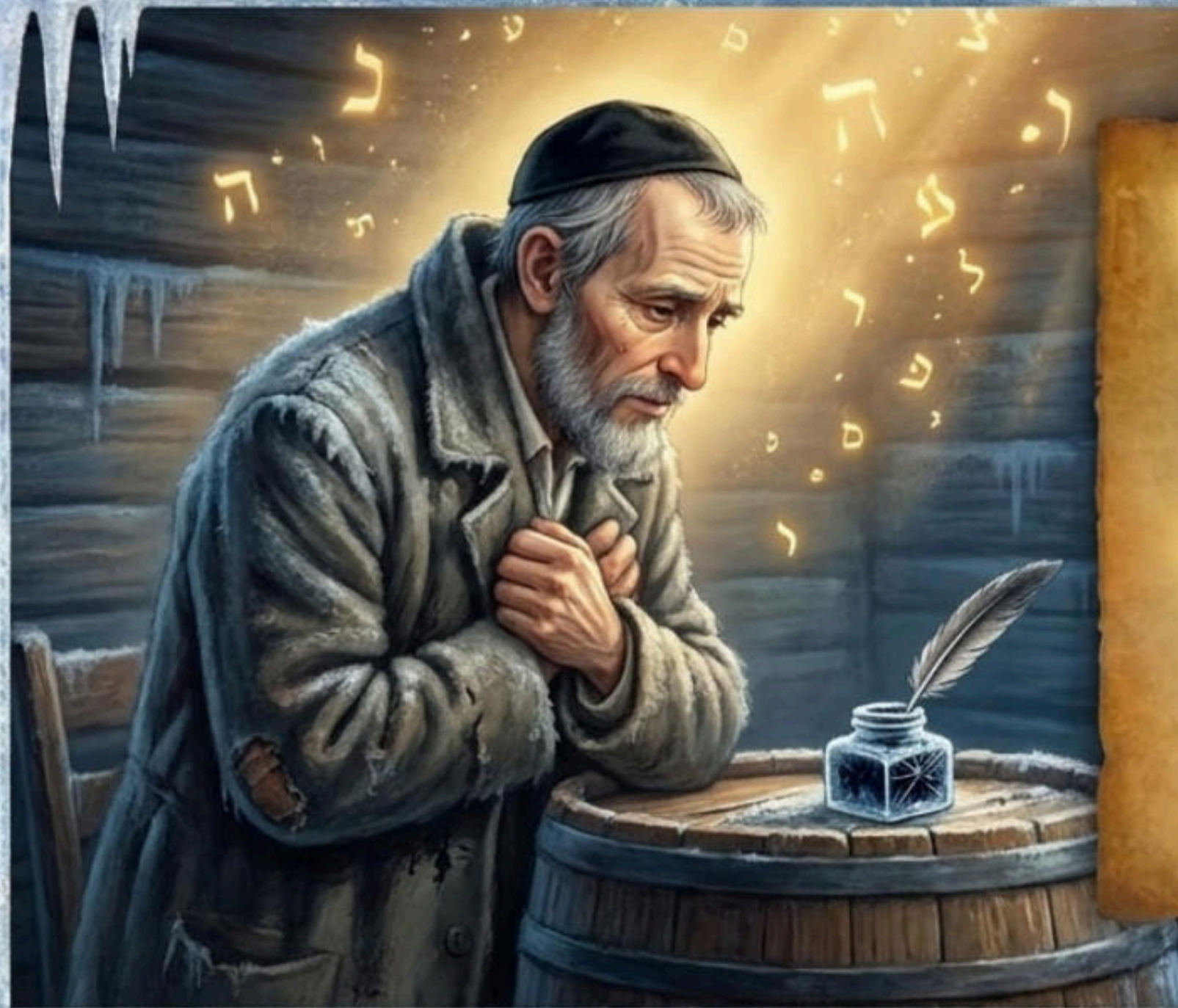
סופָה גְדוֹלָה בְּאִישׁוֹן לַיְלָה

הִגִּיעוּ הַיָּמִים הַקָּשִׁים בְּיוֹתֵר שֶׁל חֹדֶשׁ
טִבַּת הַקֶּפּוּא. סוּפַת שְׁלָגִים אִימָה הִכְתָּה
בְּעִירָה. בְּאַמְצֵעַ הַלַּיְלָה, שָׁעוֹת לִפְנֵי
שָׁעָלָה הַבֶּקֶר, קָם הָרֵב בְּזִרְיֹת
לְשִׁלְחוֹ הַחֲבִיּוֹת כְּדִי לְכַתֵּב סוּגְיָה
חֹדֶשׁ שֶׁהָאִירָה בְּמַחוּ.

הַדִּיּוֹ הַפֶּךְ לְקֶרֶחַ מוּצָק!

הוא שֶׁלַח יָד מוֹקֵפֶאת בַּנוּצָה כְּדִי
לְטַבֵּל וּלְכַתֵּב... אָבֵל הַנוּצָה נְתַקְעָה!
הַקּוֹר בַּבַּיִת הָיָה כָּל כֶּךָ נוֹרָא, עַד
שֶׁהַדִּיּוֹ בְּתוֹךְ קִפְסַת הַזְכוּכִית קָפָא
לְגַמְרִי וְהַפֶּךְ לְאֶבֶן שְׁחוּרָה. אִי
אֶפְשָׁר הָיָה לְכַתֵּב אֶפְלוֹ אוֹת אַחַת!

מָה עוֹשִׁים כְּשֶׁהֵטְבַּע אוֹמֵר 'עֲצוּר'?

אָדָם רָגִיל הָיָה אוֹמֵר: 'זֶהוּ, נְסִיתִי.
אֲנִי אֶחָזֵר לִישׁוֹן מִתַּחַת לְשִׁמְיכָה'.
אָבֵל הָרַב שָׁאֵהָב אֶת ה' וְאֶת הַתּוֹרָה
חָשַׁב אַחֲרָת: 'וְכִי קוֹרֵשׁ הָעוֹלָם
הַזֶּה הוּא שְׂיַעְצוֹר אֶת תּוֹרַת ה'
מִלְצֹאת לְאוֹר?! לֹא וְלֹא!'

מִסִּירוֹת נֶפֶשׁ וּתְפִלָּה חֲמָה

הוא נטל את צנצנת הקָרַח, אחז בה
קרוב אל חזהו, ועִטף אותה בכִּרִית הַמָּטָה
שלו כְּדִי לְחַמֵּם אותה בְּחֶם גּוּפוֹ הָרוֹעֵד.
דִּמְעָה חֲמָה זָלְגָה מֵעֵינָיו: "רְבוּנוֹ שֶׁל
עוֹלָם! אֲנִי מִבְקֵשׁ רַק לְגִלוֹת אֶת אִוֶּר
תּוֹרָתְךָ כְּדִי שֶׁכָּל יִשְׂרָאֵל יוּכְלוּ לְלַמֵּד בָּהּ".

נִס מִתּוֹךְ אֲהָבָה: הַקָּרֶחַ נָמַס

טָפָה אַחֵר טָפָה, הִדִּיּוּ הַפֶּשִׁיר,
הִתְרַכֵּךְ וְחָזַר לְהִיּוֹת נוֹזֵל! רַבִּי
רַבִּי אֲרִיָּה לֵיב שָׁב לְכַתֵּב בְּמַהֲיָרוֹת
שֶׁל שִׁמְחָה. עַל יְדֵי אֲהָבַת הַתּוֹרָה
הַלִּילָה הַקָּר בִּיּוֹתֵר, הִפָּךְ לְהִיּוֹת
הַלִּילָה הַכִּי חָם בְּעוֹלָם!

ספר 'קצות החשן' מאיר את העולם

הספר שנכתב מתוך עֲנִי,
חביות עץ ודיו קפוא הודפס
ונקרא "קצות החושן".

היום, זהו אחד הספרים
החשובים ביותר בתי המדרש!

כל מי שלומד בו, מרגיש
את אש אהבת התורה
שהמסה את הקרח!

מבחן התרוצים שלנו

לפעמים אנחנו נכנעים לתרוצים של נוחות וסוגרים את הספר. בואו נראה ההבדל!

התרוצים שלנו

קצת קר לי לקום בבקר

אין לי את העיפרון שאני אוהב

הכסא מתנדנד ולא נוח

המציאות של הרב

קור נורא וקרח בתוך הבית הריק

קסת הדיו היחידה קפאה לאבן

אין רהוט בכלל! כותב על חביות עץ

הפוח לנצח כל מכשול

מחר בבקר, כשיהיה קשה לקום,
או שיהיה קצת לא נוח בשיעור
– תזכרו את רבי אריה ליב
מחבק את צנצנת הקרח.

אם באמת אוהבים את ה' ואת
התורה – שום תרוץ לא יעצר אותנו
מלתת את הכי טוב שלנו!

